

Μὴ μὲ λυπάσαι γιὰ τὶς ὁμορφιᾶς ποὺ ἔχουν περάσει
 Ἐπὶ χωράφια κι ἀπὸ θάμνους στὸ κύλημα τοῦ χρόνου.
 Μὴ μὲ λυπάσαι γιὰ τὸ λιγότεμα τοῦ φεγγαριοῦ,
 Οὔτε ἂν τὰ ρήχη τῆς θάλασσας γυρίζουν πίσω πρὸς τὸ κύμα,
 Οὔτε ἑνὸς ἄντρα ἂν ἔ πόθος σωπαίνει ἔτσι γρήγορα,
 Οὔτε ἂν ἐσὺ δὲ μὲ κυττάξεις πιά μὲ ἀγάπη ἐμέ.

Αὐτὸ τῶξερα ἐγὼ πάντοτε· ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι
 Παρὰ τ' ὀλάνοιχτο λουλούδι ποὺ τρικυμίζει ὁ ἄνεμος,
 Παρὰ τὸ μεγάλο τὸ κύμα ποὺ χύνεται στὴν ἄστατη ἄκρογιαλιά,
 Σπέρνοντας καινούργια ναύγια μαζεμένα στοὺς ἀνέμους.
 Λυπήσου με ἂν ἡ καρδιά εἶναι ὀκνή νὰ μάθῃ
 Ὅ,τι γοργὸς ὁ νοῦς ἀντικρίζει σὲ κάθε γύρισμα.

Μεταφραστὴς ΔΕΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΙΡΓΙΛΙΟΥ

Η ΦΗΜΗ

173. Μὲ μιᾶς πετάει στῆς Ἀφρικῆς τὶς πολιτεῖες ἡ Φῆμη,
 ἡ Φῆμη, ποὺ γοργότερο κακὸ ἀπ' αὐτὴ δὲν εἶναι.
175. Ζῆ μὲ τὴν κίνηση, κι ὡς πάει ὄλο ἀποχτάει δυνάμεις·
 πρῶτα ἀπ' τὸ φόβο τῆς μικρῆς, κατόπι ἀξάνει τόσο,
 ποὺ ἐνῶ στὴ γῆ πατῆ βυθᾶ στὰ νέφη τὸ κεφάλι.
 Ἡ Γῆ λένε τὴ γέννησε, ποὺ ἀπ' τῶν θεῶν ὀργιστὴ
 τὴν ὄργητα, στερνὴ ἀδερφή τοῦ Κοίου καὶ τοῦ Ἐγκελάδου,
180. μὲ πόδια ἀστραφτερὰ καὶ μὲ φτερὰ ποὺ δὲ μουδιάζουν.
 Τέρας φοιχτό, ποὺ ὄσα φτερὰ στὸ σῶμα του ἔχει, τόσα
 καὶ μάτια κάτω ἔχει ἀνοιχτά, καὶ στόματα καὶ γλῶσσες
 ποὺ ὄλο μιλοῦν, καὶ τόσ' αὐτιά ποὺ πάντα ἔχει ἀσκωμένα.
 Τὴ νύχτα τρέχει ἀνάμεσα γῆς κι οὐρανοῦ, στὰ σκότη
185. σφυρίζοντας, καὶ δὲ σφαλεῖ σ' ὕπνο γλυκὸ τὰ μάτια,
 καὶ τὴν ἡμέρα σ' ἀψηλὸς σκεπὲς ἡ πύργους στέκει
 σκοπός, καὶ τὶς πολύκοσμες κατατρομάζει χῶρες,
 μαντατοφόρος σταθερὸς ψευτιᾶς κι ἀλήθειας ὁμοία.

(Ἀπὸ τὴν «Αἰνειάδα» Βιβλίον Δ')

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ